

8.

Không phải chỉ có anh em thằng Chứng bảo tôi thích chị Ngà. Ngay cả dì Miên cũng bảo vậy.

Một hôm tôi đang ngồi chẻ lạt sau nhà, kế bên cửa sổ phòng học của dì Miên, bỗng nghe dì kêu:

- Ngà ơi Ngà!
- Gì vậy Miên? - Tiếng chị Ngà hỏi lại.
- Cái ngòi viết của tao hư rồi.
- Sao vậy?
- Nó rớt xuống đất.
- Thì thay ngòi khác.
- Có đâu mà thay! Phải ra huyện mới mua được!
- Lát chiều tao với mày đi.
- Không được! Chiều nay tao phải đi xay gạo dùm cho bà Sáu.
- Vậy nhờ Trường đi mua giùm cho!
- Trời ơi, thằng đó mà nhờ! Cúng cho nó ít tiền, thuê nó đi thì họa may.

Tôi giật thót người, không ngờ dì Miên lại nở bêu xấu thằng cháu yêu quý trước mặt chị Ngà như vậy. Câu nói độc địa của dì khiến tôi giận tím gan, mặc dù suy cho cùng những điều dì nói không xa sự thật là bao. Trong khi tôi đang lưỡng lự không biết có nên lên tiếng “phản kích” hay không thì chị Ngà bật cười khúc khích:

- Cháu mày đâu có tệ dữ vậy. Nếu mày không nhờ thì để tao nhờ giùm cho.

- Mày nhờ thì lại khác! - Giọng dì Miên nửa đùa nửa thật – Tao kêu, nó không đi nhưng mày kêu thì nó đi liền.